UITGAVE NENASU PRIJS 15 CENT

HET JOODSCHE VRAAGSTUK IN NEDERLAND

DOOR

PROF. MR. DR. R. VAN GENECHTEN

Het Joodsche vraagstuk in Nederland

Het is een merkwaardig verschijnsel in Nederland, dat er niet velen zijn, die het Joodsche vraagstuk met kalmte en zonder zich door hunne gevoelens te laten beheerschen kunnen beschouwen. Men raakt direct verward in algemeene theorieën, b.v. omtrent de gelijkheid van de menschen of de beteekenis van het ras of de verplichtingen die het Christendom ons oplegt. Bovendien stelt men zich dan meestal op het standpunt dat een behandeling van de Joden als vreemdelingen in strijd zou zijn met de Nederlandsche zeden en geschiedenis. Wij zullen later nog zien wat daarvan aan is, door een overzicht te geven over de geschiedenis van de Joden in Nederland. Maar vooraleer daarop in te gaan is het noodig iets over de Joden in het algemeen te vertellen.

Het is op zich zelf reeds een zeer opmerkelijk verschijnsel, dat de Joden in alle landen steeds weer — na perioden waarin zij zich tusschen de volkeren hadden ingenesteld, — perioden hebben gekend gedurende welke zij door de volkeren verdreven zijn. Dit lot heeft geen ander soort menschen in de wereld ooit getroffen op een dergelijke alomvattende en steeds terugkomende wijze. Het is wel eens gebeurd, dat bepaalde groepen menschen door anderen van een bepaalde plaats zijn verdreven, maar dat een groep menschen dit steeds wéér overkomt en dat niet op één plaats, maar op vele plaatsen, is een volkomen uniek verschijnsel. Nu kan men zeggen: dat komt omdat de Joden nu eenmaal, omdat zij hun land verloren hebben, verplicht zijn zich over de wereld te verspreiden, dat zij daarenboven als gevolg van den afkeer dien zij gewekt hebben, doordat zij Christus hebben vermoord, tot de uitgestootenen behooren, dat daardoor zich bij hen eigenschappen hebben ontwikkeld, die niet de beste zijn en dat zij daarom weer de woede opwekken van de volkeren waartusschen zij huizen.

Maar tegen deze opvatting spreken vele feiten. Immers reeds voor de Joden uit hun land verdreven waren, waren er meer Joden buiten Palestina dan er in en traden zij in de andere landen op dezelfde wijze op als thans. Zoo is een uitlating van Cicero over hen bekend, waarin hij in den Romeinschen Senaat zeide, lang vóór zij uit Palestina werden verdreven : „Gij weet hoe talrijk zij zijn, hoe zij te zamen houden, hoeveel invloed zij op de vergaderingen van onzen Senaat uitoefenen."
Nader komt men tot de oplossing van het probleem, wanneer men de Joden als een typisch Nomadenvolk ziet. Alles wat wij van hen weten, bewijst dat zij steeds getrokken hebben en zich, toen zij nog een land hadden, buiten dit land eigenlijk beter thuis voelden dan er in. Uit deze nomadennatuur vloeit voort, dat zij nooit een eigen cultuur hebben opgebouwd. De grondslag hiervoor ontbrak.
Uit deze nomadennatuur vloeit ook voort hun verlangen om de wereld te overheerschen en aldus zich datgene wat anderen met hun arbeid hebben verdiend, toe te eigenen. Zoo laten zij hun Jehova tot hen zeggen: „Ik zal U alle volkeren tot erfenis geven en de uiteinden der aarde tot Uw bezit." Vandaar hun onmatig verlangen naar bezit en vooral naar het bezit dat gemakkelijk is mede te nemen, goud, zilver en edelsteenen. Vandaar deze volkomen losgeruktheid, deze onverschilligheid ten opzichte van de natuur en van het leven, zich uitende in een wreedheid tegenover dieren als uit het ritueel slachten blijkt. Hun wreedheid ook tegenover de volkeren waartusschen zij leven, die zij, wanneer dit hun belang is, uitzuigen, verkoopen en laten ombrengen. Maar daarmede is nog niet alles gezegd. Andere Nomadische volkeren hebben niet dit aanpassingsvermogen getoond dat de Joden hadden. Zij hebben niet, zooals de Joden, het vermogen zich als Rus, Pool, Duitscher, Franschman, Nederlander of Engelschman te vermommen en toch geheel zich zelf te blijven. Zij hebben ook nooit zoo'n intensieven tegenzin doen ontstaan bij de volkeren waartusschen zij woonden als met de Joden het geval is. Ik geloof dat een belangrijke rol daarbij speelt, dat de Jood niet alleen niet van ons bloed en van ons ras is, dat hij niet alleen in zijn geheele levensopvatting als Nomade fundamenteel afwijkt van ons en van die der Europeesche volkeren in het algemeen omdat wij boerenvol-

keren zijn, maar dat ons in den Jood daarenboven hindert, zonder dat wij ons daar steeds rekenschap van geven, dat hij een typisch product van verbastering, van rasvermenging is. Tegenover personen van een ander ras kan men het vreemde, het voor ons verwerpelijke misschien opmerken, maar men kan het in zijn aard eerbiedigen. De Joden zijn echter op zich zelf reeds een product van de grootst mogelijke rasvermenging en wel van de vermenging van zeer ver uit elkaar liggende rassen. Zij zijn een kruising van Semietisch, hetitisch, indo-Europeesch en Turiaansch bloed. In den loop der eeuwen heeft zich daaruit een type ontwikkeld dat echter nooit de tegenstelling in zijn eigen bloed heeft overwonnen, ook al bleven de producten van deze kruising onder elkander.
Door deze tegenstellingen in hun wezen is het, dat zij geen richtsnoer voor hun handelen in zich zelf vinden en bij elkander gehouden worden doordat de natuurlijke gebondenheid der volkeren bij hen ontbreekt en zij in hun verworpenheid samenspannen tegen allen die die wèl bezitten, een saamhoorigheid, die men ook vindt bij rooversbenden.
Dit komt ook tot uitdrukking in voorschriften uit den Talmud als de volgende: „Gij Joden wordt menschen genoemd, de volkeren der wereld worden geen menschen maar dieren genoemd," of „wanneer een Jood zaken doet met een niet-Jood en een tweede Jood helpt hem de niet-Jood te benadeelen in maat, gewicht of hoeveelheid, dan deelen zij de winst, om het even of de tweede hem tegen betaling of gratis geholpen heeft," of nog „Wanneer een Jood met een niet-Jood in proces ligt, zult gij (Joodsche rechter), indien het volgens de Joodsche wetgeving mogelijk is, tot den niet-Jood zeggen: zoo is het volgens onze wet. Indien het volgens de wetgeving der wereldsche volken mogelijk is, zult ge (eveneens) den Jood gelijk geven en tot den niet-Jood zeggen: zoo wil het Uw wet. Indien dit alles niet mogelijk is, zult ge een list moeten gebruiken."
Door deze verbastering, deze menging van de elementen van allerlei rassen is het ook, dat zij altijd wel iets in zichzelf vinden waardoor zij zich aan den bestaanden toestand kunnen aanpassen, zooals een kameleon zich weet te verkleuren. Daardoor is het ook, dat zij in het bijzonder bij hen die zelf zuiver van bloed zijn, waar zij ook ter wereld verschijnen, dezen afkeer

verwekken, die zij met geen ander volk der wereld deelen. Het zijn altijd de boeren en de arbeiders, deze bewaarders van het goede bloed in het volk die — dikwijls zonder zelf te kunnen zeggen waarom — den Jood als een gevaar hebben aangevoeld. Het is echter opmerkelijk, dat desondanks de Joden zich toch steeds weer opnieuw tusschen de volkeren inspinnen. De wijze waarop zij dit doen en de wijze waarop de volkeren daarop reageeren is steeds dezelfde. Diegenen, die meenen dat het huidige verzet der Europeesche volkeren tegen het Jodendom een verschijnsel is dat zich nog nooit heeft voorgedaan, of dat dit verschijnsel zich alleen in Duitschland heeft voorgedaan, kennen de geschiedenis niet. Altijd en overal waar zich de Joden hebben gevestigd, verloopt hun verblijf volgens eene bepaald rhythme. In den beginne, wanneer zij nog gering in aantal zijn, leven zij hun eigen leven, verloren in de massa. Steeds weten zij bij de machtigen van het oogenblik dan in gevlei te komen. Zij leveren hun intelligent en willig personeel. Zij zijn bereid deze machtigen diensten te bewijzen, die de menschen van het eigen volk niet zouden willen bewijzen. Zij voelen zich aan niets gebonden. Zij zijn evengoed bereid A dan B. te zeggen, kortom zij zijn dienaren. Zoo weten zij voordeel te verkrijgen. Overal zijn zij tusschenpersoon : Tusschen de vorsten en het volk, tusschen de koopers en de verkoopers, tusschen hen die crediet behoeven en hen die geld beschikbaar hebben. Zoo komen zij tot rijkdom en tot macht. Hun macht gebruiken zij tot uitbuiting en onderdrukking der inheemsche bevolking. Hun is immers het koningschap der aarde beloofd? Zij laten zich daarop voorstaan en daardoor ontstaat het verzet van de inheemsche bevolking. Eerst zijn er slechts enkelingen die tegen deze vreemde overheersching in opstand komen. Dan wordt hun aantal grooter, en tenslotte wordt het geheele volk zich van zijn innerlijken afkeer bewust. Joden worden vervolgd, verjaagd, gedood soms, en na enkele jaren begint de geschiedenis opnieuw.

Zoo is het ook in Nederland gegaan. Reeds tweemaal in den loop der geschiedenis van Nederland heeft deze ontwikkeling zich voorgedaan en wij staan nu aan het einde van den tweeden cyclus. De eerste Joden zijn in Nederland waarschijnlijk gekomen in het gevolg van de Romeinsche legers, waaraan

zij leveranties deden. Zij waren weinig talrijk. De Merovingische koningen, die later hier regeerden, hielden hen kort. Het is niet onwaarschijnlijk, dat de Joden er daardoor toe gekomen zijn aansluiting te zoeken bij de Carolingische hofmeijers, die zich later van het gezag hebben meester gemaakt. Karel de Groote heeft hen aan zijn Hof gehaald. Bij het nieuwe regeeringsstelsel, dat hij heeft ingevoerd, konden zij hem diensten bewijzen. Zij waren financiers en diplomaten in zijn dienst. Onder de zwakke vorsten die hem opvolgden, werd hun invloed steeds grooter. Lodewijk de Vrome gaf hen vrijstelling van belasting. Wanneer later het groote Frankische rijk uit elkander valt, weten zij zich aan de hoven van verschillende Hertogen, Graven en andere vorsten in te burgeren. Zij beheerschten den handel. De Germaansche maatschappij kende de slavernij niet. Het zijn de Joden die in de middeleeuwen bij uitsluiting van anderen een slavenhandel hebben bedreven van krijgsgevangenen, die zij ofwel bij zichzelf in slavernij hielden, ofwel aan de Mooren verkochten. Daarenboven hadden zij het monopolie van den geldhandel. Een Christen mocht geen geld tegen rente uitleenen. De Joden kregen dikwijls van de vorsten het recht dit wel te doen en de vorsten gaven ook aan hun leenmannen en steden het recht om Joden te houden, die dan ook weer tegen betaling den geldhandel beoefenden. Een buitenkans vormde daarbij voor de Joden de kruistochten. De kleine adel en de vrijen, die daaraan mee wilden doen, moesten zich de noodige uitrusting verschaffen. De Joden verschaften hiervoor het geld tegen woekerrente en maakten zich zoo van de bezittingen van deze menschen meester. Naarmate zij aldus meer in het maatschappelijk leven doordrongen, kwam ook bij het volk hoe langer hoe meer het bewustzijn van het vreemde en vijandelijke op. Zooals het altijd gebeurt, ging men toen naar een verklaring voor dit gevoel zoeken. Wat lag er meer voor de hand dan deze oorzaak te zoeken in het verschil in Godsdienst? Het Katholicisme was datgene wat allen verbond. Het predikte deugden, die juist bij de Joden niet gevonden werden. Het lag voor de hand dat men het verschil, de tegenstelling die men voelde, daaraan ging toeschrijven, dat de Joden geen Christenen waren. Maar het is opmerkelijk, dat de maatregelen, die tegen de Joden genomen werden, volstrekt niet alleen de

bescherming van het geloof beoogden, maar de verbastering van het volk bestreden en het machtsmisbruik van de Joden trachten tegen te gaan. Uit vele Nederlandsche gewesten werden de Joden verbannen. Progroms hadden plaats te Luik. Gent, Leuven en Brussel. Het is niet te verwonderen, dat dit vooral in de Zuidelijke Nederlanden het geval was. In de Noordelijke Nederlanden kwamen de Joden practisch nog niet voor. Het zijn dan ook pausen en bisschoppen, die maatregelen tegen de Joden nemen en het treffende is dat deze maatregelen en deze voorschriften als twee druppels water gelijken op de maatregelen die thans worden genomen. Zoo verbood het derde concilie van Lateranen in 1179 het samenwonen van Christenen met Joden. De Synode van Avignon van 1209 verbood de Joden ambten te bekleeden en verbood hen Christendienstboden te hebben.

Het vierde concilie van Lateranen stelde vast, dat een vleeschelijke gemeenschap van een Jood met een Christen een gruwelijke vermenging is.

In talrijke pauselijke encyclieken werden deze verboden herhaald. Voortdurend overtraden de Joden deze verboden. Dan werden zij verjaagd. Zoo trokken zij dan van het eene graafschap naar het andere, steeds weer de woede van het volk opwekkende, zonder dat men er in slaagde voldoende maatregelen tegen hen te nemen.

Hoe de toestand van de Joden in de Nederlandsche gewesten in dezen tijd was, kunnen wij opmaken uit hetgeen in de „costumen", waarin het recht van de verschillende provincies is opgeteekend, staat geschreven.

Zoo is in een boek dat in 1495 verscheen, het zoogenaamde „Boek van de loopende praktijken van de raadkamer van Brabant", waarvan een Joodsch schrijver zegt, dat het vrijwel het toen algemeen in onze landen geldende recht weergeeft over de Joden, bepaald, dat zij geen testament mogen maken, dat zij geen publiek ambt mogen bekleeden, dat zij infaam zijn, dus geen getuigenis mogen geven, dat zij geen Christen slaven of gevangenen mogen hebben, dat zij geen Christenen mogen voeden en geen Christen vroedvrouwen voor hun kinderen mogen hebben, dat zij geen geneeskunde bij Christenen mogen uitoefenen, dat Christenen niet bij hen mogen eten, dat

zij in de passieweek hun deuren en vensters niet mogen opendoen, dat zij kleeren moeten dragen, die verscheiden zijn van die der Christenen, dat zij geen roerend goed mogen koopen, verkoopen, noch mogen weggeven en dat zij geen Christendienstboden mogen hebben.
Men ziet het, dat zijn dezelfde maatregelen, die in de Nationaal-Socialistische staten werden getroffen om de gemeenschap tusschen Joden en Europeanen te verhinderen. Het motief voor deze maatregelen werd wel in den godsdienst gevonden, maar het is duidelijk dat de maatregelen die getroffen werden, met godsdienstige overwegingen slechts zeer zijdelings verband houden. De maatregelen die getroffen waren werden in werkelijkheid getroffen met het oog op de volksgezondheid, zoowel in lichamelijken als geestelijken zin. Dat belet niet dat deze onjuiste motiveering voor de Joden de mogelijkheid heeft geopend den tweeden kring van hun verblijf in de Nederlanden te beginnen. Ten gevolge van zijn rasvermenging is de Jood immers, omdat hij geen maatstaf in zichzelf vindt, bereid zich aan alle omstandigheden aan te passen, wanneer hij daardoor zijn bestaan als parasiet maar kan voortzetten. Wat lag er meer voor de hand voor de Joden dan dat zij zich om aan de maatregelen die tegen hen werden genomen te onttrekken, tot het Katholicisme bekeerden? Door deze bekeeringen, die plaats hadden zonder eenige overtuiging, veranderde aan het wezen en de levenshouding van de Joden natuurlijk niets. Integendeel, zich nu veilig wanende, lieten zij hun eigenschappen nog ongeremder naar voren komen en bleven in het geheim hun godsdienstige practijken waarnemen. In de landen waar naast de kerkelijke inquisitie ook een staatsinquisitie bestond werden zij ook streng gecontroleerd. In 1492 werden duizenden Joden uit Spanje verbannen. Zij gingen naar Portugal, waar zij eerst werden toegelaten, maar daarna bij scheepsladingen vol naar Afrika werden gebracht, terwijl de gedoopte Joden er eveneens scherp in het oog werden gehouden en in 1536 ook in Portugal de staatsinquisitie werd ingevoerd. De voorliefde van de Joden voor de Noord-Italiaansche steden, Spanje en Portugal was niet voortgevloeid uit eenige gehechtheid aan deze landen, maar omdat zij meenden in deze centra van internationalen handel hun slag te kunnen slaan. Toen de grond hen daar te

warm onder de voeten werd, verplaatsten zij zich naar een ander centrum van den wereldhandel, de Zuidelijke Nederlanden. Eerst naar Brugge en toen naar Antwerpen, terwijl er zich ook in de minder belangrijke havensteden Veere, Bergen op Zoom, Zierikzee en Middelburg enkelen vestigden.
Wel trachtte ook Keizer Karel hier op dezelfde wijze op te treden als in Spanje, maar de Joden vonden een zekere bescherming bij de magistraten, in het bijzonder te Antwerpen die immers zelf in dezen tijd door den geest van het opkomend kapitalisme werden beheerscht en die meenden dat een vestiging van deze toen nog vrijwel uitsluitend rijke Joden de welvaart zou ten goede komen. De wapens van den keizer waren daarbij bot, omdat immers de meeste van deze Joden zich in schijn tot het Christendom hadden bekeerd. Het waren zoogenaamde nieuw Christenen, of Maranen. De bevolking, die nog niet zooals de magistratuur der kapitalistische havensteden bedorven was door haar hebzucht, keerde zich fel tegen deze Joden. En ook de geestelijke leiders zagen met zorg deze ontwikkeling in. Zoo schreef Erasmus, die als humanist zelfs geneigd moest zijn, aan de factoren die de Joden doen verafschuwen weinig beteekenis toe te kennen, uit Antwerpen, waar hij blijkbaar de Joden had leeren kennen aan Jacob van Hoogstraten : „Indien het christelijk is de Joden te haten, dan zijn wij allen althans in dit opzicht zeer goede Christenen."
Toen de Joden eenmaal hier zaten en het hun goed ging, kwamen er natuurlijk, zooals altijd, meer. Vooral na de instelling van de inquisitie in Portugal in 1536 stroomden zij toe. In dezen tijd, waarin de nieuwe mogelijkheden voor het jonge kapitalisme ongekende kansen opende, wisten zij op korten tijd dikwijls groote vermogens bijeen te garen. In de roerige tijden die daarop volgden, in den opstand tegen Spanje, waarin allerhande stroomingen en tegenstroomingen door elkander liepen, hebben zij op den achtergrond een rol gespeeld die niet zonder beteekenis was. Dat zij zich daarbij tegen het Spaansche gezag keerden was van hun standpunt uit begrijpelijk. Zij hoopten een vrijeren armslag te krijgen. Zij hebben zich natuurlijk nooit actief voor de bevrijding van de Nederlanden ingezet, maar na den val van Antwerpen in 1585 hebben zij wel zich eerst naar Middelburg en daarna naar Amsterdam begeven.

Hoe weinig ernstig hun bekeering tot het Christendom bedoeld was, blijkt daaruit, dat zij in Amsterdam onmiddellijk hun Maranenmasker aflegden en zich weer als Joden voordeden. Zij trachtten toen reeds zeer spoedig een grooten invloed op den gang van zaken te krijgen, maar de voorstelling die in de laatste jaren in Nederland gegeven is, alsof ons voorgeslacht hen onmiddellijk heeft toegelaten als gelijkgerechtigden, is volkomen in strijd met de feiten. Onze voorouders zijn hen wel degelijk als een vreemd element blijven erkennen en hebben hen met groot wantrouwen behandeld. Echter naarmate de geest van het kapitalisme toenam, wisten zij hoe langer hoe meer invloed te verkrijgen. Dat was echter in de 17e eeuw nog geenszins het geval. Zoo werd zelfs in de provincie Holland, waar men nochtans het eerst geneigd was — gezien de kapitalistische tendenzen — het gevaar dat zij opleveren voor volksbederf licht te achten, in 1615 een Commissie ingesteld om hun positie te regelen tot wering van alle schandaal, ergernis en verleiding van hunnentwege.

Naar aanleiding hiervan bracht Hugo de Groot een wetsontwerp naar voren, dezelfde Hugo de Groot die door de humanisten altijd als een voorbeeld van Hollandsche zoogenaamde „breedheid van geest" wordt geschetst. Hoe dikwijls hebben wij niet moeten hooren de laatste jaren, dat het „land van Hugo Grotius", zich zou blameeren door maatregelen tegen de Joden te nemen! Welnu, het voorstel van Hugo de Groot bevatte 49 bepalingen. De belangrijkste daarvan waren: dat zich in Amsterdam slechts 300 Joodsche gezinnen zouden mogen vestigen; dat zij geen openbare ambten zouden mogen bekleeden noch in de rechtspraak werkzaam zouden mogen zijn; dat zij geen boeken of geschriften zouden mogen drukken of verspreiden, waarin lasterlijke taal voorkwam en voorts, dat zij in geen geval huwelijken zouden mogen sluiten met „de dochteren des lands".

Helaas kwam er geen algemeene wet volgens dit ontwerp, doch lieten de staten van Holland elke stad vrij naar eigen gevoelen te handelen. Vandaar dat de regelingen in de diverse plaatsen verschillend waren. Het meest vrij werd de regeling in Amsterdam, maar zelfs daar nam men voorzorgen. Gemengde huwelijken waren verboden, geslachtelijke omgang met Christenvrouwen, zelfs met lichtekooien was niet toegestaan.

Zooals men kon verwachten hielden de Joden zich niet aan deze verboden en menige klacht van kerkeraden werd tot de magistratuur gericht. Door hun gewone middelen : omkooperij en het speculeeren op het medelijden van de Nederlanders, wisten de Joden dan steeds de tegen hen getroffen maatregelen zooveel mogelijk te ontduiken.
In andere plaatsen waren de maatregelen strenger, in Utrecht bijvoorbeeld werden zij in het geheel niet toegelaten, waarom zij zich in Maarssen vestigden.
Ten duidelijkste blijkt uit den geheelen loop van de historie, dat de in Nederland en ook elders aangewende pogingen om het Jodenvraagstuk op te lossen doordat men de Joden aan bebeperkende bepalingen onderwerpt betrekkelijk weinig succes hebben. Deze arglistige Nomaden onderwerpen zich nooit aan de maatregelen die de volkeren, wier gastvrijheid zij genoten, noodig achten om niet door hen besmet te worden. Het is hun niet voldoende op zich zelf hun leven te kunnen voeren, zij willen dit gastvolk steeds besmetten en het op alle wijzen aan hen dienstbaar maken, zoowel lichamelijk als geestelijk. Steeds weten zij, doordat zij zelf de moraal van den bastaard hebben, de zwakke plekken in het volksgeheel te ontdekken en door omkooperij, corruptie en intimidatie hun doeleinden te verwezenlijken.
Het aantal Joden dat tot hiertoe in Nederland aanwezig was, was echter nog betrekkelijk gering. Men telde in Amsterdam in 1609 ongeveer 200 Portugeesche Joodsche families, een aantal dat in 1655 gestegen was tot ongeveer 1800. Maar ook hier volgde het gewone verloop. Waar er enkelen zijn toegelaten volgen er steeds meer. Dit kwam ten volle tot uiting, toen ten gevolge van de maatregelen die in Duitschland getroffen werden de tot daartoe aldaar wonende Joden ons land begonnen binnen te komen. Deze invasie van Joden uit het Oosten bewijst tevens, dat het andere middel, dat de Europeesche volkeren in den loop der eeuwen herhaaldelijk hebben gebruikt om de Joodsche overheersching tegen te gaan eveneens ondoeltreffend is. Wij bedoelen het middel van de uitwijzing. Immers, wij hebben reeds betoogd, hoe in de 15e eeuw en het begin der 16e eeuw hier talrijke Joden waren gekomen die uitgewezen waren uit Spanje en Portugal. Zij hebben hun besmetting alleen overgebracht op

de Nederlanden. Nu gebeurde iets dergelijks met de Duitsche Joden. Deze zijn na 1618 ons land binnengekomen. Voornamelijk omdat zij uit Frankfort a/d Main, Worms en Spiers verdreven waren. Deze invasie werd in 1654 gevolgd door die van de zoogenaamde Oost-Joden die uit Polen en Littauen waren verdreven. Nu groeide het aantal Joden in Nederland snel. Reeds in 1674 telde men in Amsterdam 5000 Oost-Joodsche families tegen 2500 Portugeesche Joodsche. In 1795 dus ruim een eeuw later, stonden er tegenover 2400 Portugeesche Joden 21000 Oost-Joden. Zij richtten zich nu ook niet meer alleen naar Amsterdam. Sinds 1675 zaten zij ook in Den Haag, in een vrij groot aantal en zij wisten zich er onmiddellijk te nestelen. Van het eerste oogenblik van hun komst hier af hebben deze Oost-Joden tegen de landen waaruit zij gekomen waren, opgehitst en systematisch gewerkt aan de vervreemding van Nederland ten opzichte van Duitschland. Hieruit blijkt het onbevredigende van een oplossing van het Jodenvraagstuk, door hen uit bepaalde landen te verdrijven. Zij vestigen zich dan in andere landen en bevorderen de verwijdering tusschen hun oude en nieuwe gastvolk. Dat was het geval na 1933, dat was ook het geval in de 17e eeuw. Het is in de 2e helft der 17e eeuw, dat de Joodsche invloed op den gang van zaken in Nederland toeneemt.

In onzen grooten tijd, bij de vestiging van onze macht over zee, bij het ontstaan van de Oost Indische Compagnie, spelen zij in het geheel geen rol. Op het einde van de 17e eeuw stijgt echter hun deelneming. Dan moet er immers niet meer zoo zeer opbouwende arbeid worden verricht, doch begint het tijdperk, waarin men door speculatie groote winsten kan binnenslepen. Volgens een Joodsche schrijver bestond dan ook in de 18e eeuw een vierde deel van de aandeelhouders der Compagnie uit Joden. Op dezelfde wijze zien wij hen optreden telkens wanneer vlagen van speculatiezucht zich in Nederland voordoen. Overal waar windhandel gepleegd wordt, of het gebeurt bij den tulpenhandel of bij het oprichten van een vennootschap, tot exploitatie van nog te ontdekken eilanden, zijn zij van de partij. De eenige plaats waar zij werkelijk naar toe getrokken zijn is West Indië geweest. Het is tegen het einde der 17e eeuw dat zij zich ook een

grooten invloed op de regeering weten te verschaffen. Willem III, Koning Stadhouder zag zich zijn tocht naar Engeland mogelijk gemaakt door Joodsche credieten. Hij hield er, zooals de meeste vorsten van dien tijd, een Hofjood op na, een zekere Suaso, die zijn financieele transacties regelde, terwijl Joden ook als legerleveranciers optraden. De belangrijkste dezer leveranciers was de Jood Madado die uit de groote winsten die hij gemaakt had, een buitenplaats in Maarssen en een huis in Den Haag liet bouwen.

Willem III gebruikte voorts meerdere Joden in diplomatieken dienst. Dat zij aldus den strijd van Willem III tegen zijn schoonvader steunden en den tocht naar Engeland financierden, is niet te verwonderen, want zijn overwinning beteekende tevens die van de kapitalistisch gezinde kringen in Engeland.

Zoo groot werd in die dagen de Joodsche invloed in Den Haag, dat zij — dank zij de steun van den Koning-Stadhouder — wisten te bereiken, dat de steenen bruggen van Den Haag werden afgebroken en door houten werden vervangen, waardoor deze stad symbolisch tot Joodsch gebied werd.

Deze toestand werd later bestendigd door het plaatsen van de z.g. Jodenpaaltjes bij de bruggen, die eerst korten tijd geleden zijn verwijderd.

Ook in den loop van de 18e eeuw nam hun invloed nog voortdurend toe. Een invloed die zich echter alleen openbaarde bij de kapitalistische- en in de regeeringskringen van het land en zich voornamelijk tot het Westen beperkte. Van hieruit trachtten de Joden het volk in hun macht te krijgen. Dit volk zelf verzette zich nog steeds tegen elke Joodsche inmenging en sloot hen uit. Zoo zijn zij zelfs in Amsterdam nooit lid van een gilde kunnen worden en konden daardoor ook het poorterschap niet verkrijgen. Ook academische beroepen konden zij niet uitoefenen. Joodsche artsen mochten geen Christenen behandelen, laat staan hen opereeren. Joodsche rechtsgeleerden mochten de advocatuur niet uitoefenen, zij werden althans niet tot het Hof van Holland toegelaten. Dit verbod is pas in 1796 opgeheven. Joodsche professoren werden niet geduld. Werd op deze wijze gehandeld in de provincie Holland, waar men in de strikken van den kapitalistisch humanistischen gedachtegang het meest gevangen was, in de andere provincies was men

nog veel argwanender. Op het einde van de 17e eeuw werd in Gelderland door het Kwartier van de Veluwe nog zelfs het voorstel ingediend de Joden geheel uit de Provincie te weren. Nog in 1726 werd hen verboden op het platteland te wonen of daar te overnachten, een verbod dat in 1789 nog werd herhaald. In Friesland is zelfs in 1772 het verbod met Christenen te huwen herhaald. In Utrecht heeft de ordonnantie van 1713 aan alle „Joden, Jodinnen, smouzen en smouzinnen verboden goederen aan huizen te verkoopen", en in 1736 heeft de stad Utrecht een publicatie uitgevaardigd tegen het binnenkomen en overnachten van „Joden en smouzen derzelfde wijven en kinderen binnen deze stad. Het volk werd in dit verweer tegen de Joden door de kerken gesteund.

De synode der gereformeerde kerk heeft zich herhaaldelijk tot de Staten gewend om op het gevaar van de Joden te wijzen. Nog steeds ging men daarbij uit van de godsdienstige tegenstelling, maar ook hier hadden de maatregelen die men voorstelde met godsdienst zeer weinig, maar met de verdediging van de lichamelijke en geestelijke volksgezondheid alles te maken. Onze Katholieke volksgenooten anderzijds werden ook toen nog steeds weer opnieuw door de pausen op het gevaar, dat de Joden opleverden, gewezen. Zoo heeft paus Benedictus XIV nog in 1751 in een bulla nog eens zeer uitdrukkelijk het Joodsche gevaar gekenschetst toen hij o.a. zegde „Wat wij echter voor het ergste houden is, dat de Joden zelfs toegang hebben tot de huizen der adellijken, om in familie- of geldaangelegenheden hun diensten aan te bieden. Zoo komt het, dat zij met Christenen onder één dak verblijven, zich als de meesters der Christenen gedragen en daarop groot gaan. Ja, men kan in steden en dorpen niet enkel reeds Joden onder de Christenen vermengd zien, maar men aanschouwt zelfs de bespottelijkheid dat Christenen leven als dienstbaren bij Joden." Hij verwijst verder naar de bulla van Paus Innocentius II en zegt dat deze na aan het feit te hebben herinnerd, dat de Christenen soms Joden in hun steden liefderijk opnemen, waarschuwt ervoor te zorgen, „dat niet uit die weldaad kwaad geboren worde voor de Christenen. Want de Joden, als zij uit barmhartigheid in onze familie worden aanvaard, vergelden het ons, om een spreekwoord te gebruiken, gelijk de slang aan den boezem,

de muis in de meelkamer en het vuur in een gebouw!" „En", voegt Benedictus hieraan toe, „deze Paus oordeelt, dat de Joden de Christenen moeten dienen en niet omgekeerd. De Joden moeten niet als vrijen, maar als slaven, die door den Heiland verworpen zijn, wiens dood zij veroorzaakten, hen dienen, die door Christus dood zijn vrijgemaakt." En hij eindigt met de woorden : „Deze decreten zult gij, broeders, te beter kunnen handhaven, als gij zelf uw goed en uw recht aan de Joden verpandt, geen handel met hen drijft in geen betrekking tot hen komt, in één woord : U verre van hen houdt."

Dit alles belette echter niet, dat de Joodsche invloed door de toename van den rijkdom van enkelen, door hun invloed op de regeering, door het verderf der geesten dat zij bevordenden, steeds verder toenam. Op het einde van de 18e eeuw, toen de gedachten, die later de Fransche revolutie zouden doen ontstaan, over Europa begonnen te waaien, vonden deze ook in Nederland geestdriftige aanhangers. De volksvreemde en ontbindende stroomingen worden immers steeds door de Joden gesteund. Nu was de gelegenheid voor hen daar om alle beperkingen te doen opheffen. In de tijden der revolutie behoorden zij tot de heftigste aanstichters. De revolutionnaire club Felix Libertate te Amsterdam bestond zelfs voor 2/3 uit Joden. Het binnentrekken der Franschen in 1795 werd door hen met gejuich ontvangen. De revolutionnaire vergadering decreteerde in 1796 de Joodsche emancipatie en kende hun op 9 September het stemrecht toe. De wetsgetrouwe Portugeesche Joden hebben zich hier tegen verzet. Tegen den zin van het volk, dank zij het Fransche geweld waren de maatregelen die het Nederlandsche volk gedurende eeuwen had getroffen om de Joodsche besmetting te voorkomen, vervallen. Het Nederlandsche volk was tot een vrij jachtterrein voor Joodsche heerschzucht verklaard. De opbloei van het kapitalisme opende nu voor hen in geheel Europa en in het bijzonder in Nederland ongekende mogelijkheden. Credietverkeer, handel, bankwezen werden bij het kapitalisme het centrum van het economisch leven. Alles werd in geld omgezet.

Zich hiermede bezig te houden hield op, iets minderwaardigs te zijn en dit waren juist allerlei dingen, waarmede de Jood vertrouwd was. De gebondenheid, die de mensch altijd onbewust

in zich gedragen had, aan zijn ras, zijn traditie, aan zijn bedrijf, werden niet meer als lofwaardig, maar als een uiting van bekrompenheid gevoeld. De niet-Joodsche mensch stond tegenover dezen gedachtengang in het begin der 19e eeuw nog vreemd. Niet zoo de Jood. De straathondenmoraal, die nu als het toppunt van den vooruitgang werd gepredikt, was hem, typisch voorbeeld van rasvermenging, niet vreemd. Het ging de Joden ook in Nederland voor den wind. Overal drongen zij zich in. In den handel, in het bankwezen, in de vrije beroepen. Zij voelden zich geroepen rechter te spelen over het Nederlandsche volk, de Nederlandsche kinderen te onderwijzen, onze Hoogescholen te bezetten. Zij drongen — althans bij de leidende families — in den familiekring, ja slaagden er zelfs in zich met hen te vermaagschappen. Zij pasten zich aan de overheerschende mentaliteit en speelden, 'n belangrijke rol vooral in de liberale partij. Zij kwamen in de besturende colleges ; in gemeenteraden, in het parlement, ja zelfs in de regeering. Zij droegen hun geest over op onze wetgeving, in het bijzonder op onze rechtspraak kan men hun invloed in den loop der jaren duidelijk waarnemen. Werden zij misschien Nederlanders? Bij een oppervlakkige beschouwing schijnt het zoo. Zij zongen : „waar de blanke top der duinen", zij zongen ook, en dat meenden zij : „wij willen Holland houden".

Zij trachtten voor de buitenwereld hun Jood-zijn zooveel mogelijk te doen vergeten. Zij werden Katholiek of Ned. Duitsch Hervormd. Zij werden zelfs pastoor en dominee, en men kon enkele maanden geleden een Joodsche dominee in onze kerken hooren verkondigen, dat het Joodsche volk de oogappel Gods is en dat wie aan de Joden raakt aan God zelf raakt. En de geloovige Christenen zaten aan zijn voeten en dachten, dat zij de Christelijke leer verkondigd hoorden!

De Joden veranderden hun namen. De grootvader heette Cohen, de vader Cohen de Boer, de man zelf noemde zich de Boer. Zij namen alle vormen aan, maar zij bleven : Joden. Daarvan zijn tientallen bewijzen. Ik wil er U enkele noemen, die door een Joodsche schrijver zelf met trots worden vermeld. In 1863 is door het optreden van den Jood M. H. Godefroi een handelsverdrag van Nederland met Zwitserland verworpen, omdat Zwitserland toen nog beperkende bepalingen ten opzichte van

de Joden kende. Ik herhaal het, de Joodsche schrijver D. S. van Zuiden, vermeldt dit met trots. Maar kan er een scherper bewijs zijn dat niet het Nederlandsche, maar het Joodsche belang, ook voor den Jood die als Nederlandsche gezagdrager optreedt, uitsluitend beslissend is? Wat had het Nederlandsche volk er mede te maken of de Zwitsers beperkende bepalingen ten opzichte van de Joden wenschelijk achtten. Maar de Jood gebruikt zijn machtspositie, niet om het Nederlandsche volk, maar om de Joden te dienen. Het was met de politieke overtuiging van de Joden gesteld als met hun godsdienst. Met de gemakkelijkheid, waarmede zij het Christendom aannamen in de 16e eeuw, werden zij liberaal in de 19e eeuw en communist in de 20e eeuw. Het marxisme lag hun beter dan welke andere leer ook. Deze leer stamde immers van een Jood af en werd gedragen door de Joodsche gevoelens, de zin tot vernietiging, de woelzucht die den Jood eigen zijn. Zooals hij de volkeren van Europa tegen elkander ophitst, zoo hitste hij nu de verschillende maatschappelijke groepen tegen elkander op. Want van de verdeeldheid moet de Jood leven. Niemand misschien heeft het wezen van het marxisme beter gekenmerkt dan deze andere Jood, Baruch Levy, in een brief aan Marx zelf, wanneer hij zegt dat „in de wereldrepubliek, die uit het marxisme moet ontstaan, de kinderen Israëls, die thans reeds over de geheele wereld verspreid zijn, van zelf overal het leidende element zullen worden. Vooral wanneer zij er in slagen aan de arbeidersmassa's een stabiele leiding van enkele hunner op te dringen. De regeeringen der naties, die de wereldrepubliek zullen vormen, zullen allen in Israëlietische handen komen, dank zij de overwinning van het proletariaat. Het particulier eigendom zal dan kunnen worden afgeschaft door de Joodsche regeerders, die overal het publieke vermogen zullen beheeren. Aldus zal zich de belofte van den Talmud verwezenlijken, die zegt, dat, wanneer de tijd van den Messias gekomen is, de Joden de sleutels zullen houden van de bezittingen van alle volkeren der aarde."
Dit was duidelijke taal. En waren wij niet op weg naar de verwezenlijking van dezen toestand? Het gezonde verlangen van het arbeidende deel van het Nederlandsche volk naar een menschwaardiger bestaan, naar geborgenheid in het eigen volk, hebben de Joden in de sociaal-democratische en communistische

partij weten te gebruiken om hun politieke macht te vermeerderen. Er zijn jaren geweest, dat de gemeenteraad te Amsterdam uit meer Joodsche dan niet Joodsche leden bestond. Steeds brutaler, steeds in grooteren omvang oefenden de Joden hun invloed en hun macht ook in Nederland uit. Overal waar een Jood binnenkwam, zaten er na enkele maanden 10. Niemand anders had verstand, niemand anders had kunstgevoel, niemand anders kon wat, dan wie Jood was of wie de Joden wilde dienen. Heeft het Nederlandsche volk zich hierbij neergelegd? In geenen deele. Dit blijkt in de eerste plaats daaruit, dat ondanks het feit dat het door zijn plichtvergeten leidende kringen tot vrij jachtgebied van de Joden was verklaard, het zich met hen zeer weinig heeft vermengd. De onderzoekingen van de Duitsche instanties, die zich met de Jodenregistratie in Nederland hebben bezig gehouden, hebben uitgewezen, dat er op 100 vol-Joden en 3/4-Joden in Nederland slechts aanwezig zijn 10½ % half-Joden en 4 % kwart-Joden. Waarschijnlijk zijn deze cijfers iets te gunstig, omdat men als Joodsche grootouders voorloopig slechts heeft aangemerkt zij, die ooit tot de Joodsche gemeente hebben behoord.
Waar in Nederland reeds rond 1800, het aantal spekjoden, d.w.z. de Joden, die het Joodsche geloof niet meer aanhingen, vrij talrijk was, moeten er meer Joodsche grootouders zijn, dan volgens de statistieken is opgegeven. Ook wanneer daardoor het cijfer hierdoor gunstig wordt beïnvloed, blijft echter het feit bestaan, dat de vermenging zeer gering is geweest. Zij heeft vrijwel uitsluitend plaats gehad in enkele adellijke en intellectueele kringen, die hun gezond rassengevoel verloren hadden en die zich daardoor tot het zelfde uitschot gemaakt hebben, dat wij ook aan de andere zijde van de maatschappij vinden, waar ook vermenging heeft plaats gevonden. Onze boerenstand, onze arbeiders, onze middenstand heeft, zelfs toen zijn geest bedorven was door de straathondentheorie, die het rasgevoel als een uiting van bekrompenheid stempelde, zijn bloed toch rein gehouden. Daarenboven zijn er voortdurend waarschuwende stemmen opgegaan van hen, die zich voor het volk verantwoordelijk voelden. Zoo schreef de groote antirevolutionnaire voorman Dr. Abraham Kuyper: „Men komt van lieverlede tot de ontdekking, dat onder den mantel van

liberalisme, metterdaad de Joden heer en meester in ons werelddeel zijn geworden en niet slechts de publieke opinie in de meeste landen, maar ook de internationale betrekkingen tusschen de kabinetten beheerschen".
Ook van Katholieke zijde is er onder voorgang van Dr. Schaepman in het bijzonder tegen het einde van de 19e eeuw herhaaldelijk op het Joodsche gevaar en op de ontoelaatbare wijze van hun optreden gewezen. Schaepman sprak over de „groote vijanden van Jezus eere en zijn kruis". Na den wereldoorlog is het verzet nog toegenomen. De Leidsche Professor, de philosoof Bolland heeft in 1922 in zijn bekende rede „De teekenen des tijds", uitdrukkelijk tegen den Joodschen invloed gewaarschuwd, onder het citeeren van verschillende uitlatingen uit den Talmud, waaruit de geest van het Jodendom duidelijk naar voren treedt. In 1924 tenslotte hebben Nederlandsche Bisschoppen in een vergadering te Utrecht uitdrukkelijk tegen de Joden gewaarschuwd in de volgende uitlatingen : „Met de Joden, die allervijandigst staan tegenover de eer van het Kruis van Christus, dat hun een ergernis is, moet omgang en vertrouwelijk verkeer ten krachtigste gemeden worden. De pastoors moeten er voor waken, dat Christenen niet hun dienst geregeld aan de Joden geven, zoodat zij hun dienaren en huisgenooten worden. Als er geen bederf van het geloof en van de zeden te vreezen is, kan de arbeid worden toegestaan, die tegen een los dagloon, op de akkers of in de fabrieken der Joden verricht wordt. Ernstig moet er echter voor gewaakt worden, dat de Christenen niet uit zucht tot gewin met gevaar voor hun ziel tot andere dienstbaarheden gebracht worden. Tevens moet er voor gezorgd worden, volgens de vermaning van Paus Benedictus XIV, dat de geloovigen geen behoefte hebben aan de rijkdommen en hulpbronnen der Joden." Dus door de bisschoppen werden nog in 1924 de zelfde maatregelen aanbevolen die door de pausen altijd zijn herhaald : geen huwelijk met Joden, geen christenen bij Joden in dienst en ook geen huisgenooten van Joden. Het zijn deze stelregels die — in een verzachten vorm — aan de wetten van Neurenberg ten grondslag liggen. Gij ziet, nog slechts 17 jaar geleden zijn de meest ernstige waarschuwingen aan het Nederlandsche volk tegen de Joden gericht.
Het is dan ook een opmerkelijk verschijnsel, dat in de laatste

jaren dit verzet scheen te verstommen. Terwijl nog in 1924 de Nederlandsche Bisschoppen ernstig tegen het Joodsche gevaar waarschuwden, zou nog geen 15 jaar later de toenmalige Roomsch Katholieke Minister Goseling in de Tweede Kamer in een debat met de Nationaal-Socialisten verklaren, in strijd met elke katholieke theologie, dat men niet moest vergeten, dat Christus uit een Joodsche moeder geboren was en dat dus de katholieken de Joden in het bijzonder in bescherming moesten nemen. De Joodsche dominé's organiseerden zoogenaamde Christelijke betoogingen tegen Duitschland. Alles wat macht en aanzien had, putte zich uit in loftuitingen op de Joden. Met een onbeschaamde openhartigheid noemden de Joden Amsterdam reeds „Klein Jerusalem". Het is natuurlijk te dwaas te meenen, dat bijvoorbeeld de katholieke leer ten opzichte van de Joden zich in een zoo klein aantal jaren geheel zou gewijzigd hebben, of dat bij den toenemenden invloed van het Jodendom het Nederlandsche volk daarop niet meer zou gereageerd hebben. In werkelijkheid hadden echter de Joden, die met het instinct, dat zij in dat opzicht bezitten, het einde zagen aankomen, al hunne krachten in het werk gesteld en samengevoegd om de publieke opinie te beïnvloeden. Deze krachten waren niet gering. Zij beheerschten de groote pers als aandeelhouders en nog meer door hunne advertenties, waarvan deze zoogenaamde vrije pers in hooge mate afhankelijk was. Zij beheerschten de wetenschappelijke wereld èn omdat zij een groot aantal hoogleeraarstoelen bezetten èn omdat de geest in deze wereld, die vastgeroest zat in een verstard humanisme, geen houvast meer bood tegen een voortdurend verder gaande Joodsche indringing. Zij beheerschten ook een belangrijk deel van het zakenleven, en hun macht daarin werd steeds grooter, naar mate de overheidsmaatregelen toenamen, omdat zij grooten invloed uitoefenden op regeeringspersonen.

Hoe zij aan dezen invloed kwamen, is nog niet geheel duidelijk. Deze geschiedenis zal nog nader moeten worden bestudeerd, maar de invloed zelf staat boven allen twijfel vast. Evenals het feit, dat deze een zeer nadeeligen invloed op den toestand in Nederland heeft uitgeoefend. Ik moge met enkele voorbeelden volstaan.

Wanneer er niet een dergelijke invloed bestond, hoe zou het

dan te verklaren zijn, dat de Jood Judho Barmat, nadat hij in Duitschland tot tuchthuisstraf veroordeeld was wegens het omkoopen van politieke personen, een Nederlandsch parlementslid, die later Minister van Financiën werd, bereid vond als zijn advocaat op te treden en, nadat hij ook uit België wegens corruptie verdreven was, een vroegeren Minister van Financiën vond, die zijn uitwijzing uit Nederland tijdelijk wist te beletten? Wanneer deze invloed niet bestond, hoe was het dan mogelijk, dat de Jood Daniël Wolff in Nederland zijn practijken kon blijven uitoefenen, nadat gebleken was, dat hij met de Nederlandsche Spoorwegen een contract had, dat stonk naar de corruptie en nadat was vastgesteld, dat hij aan de Zuid-Amerikaansche Staten ondeugdelijk materiaal had kunnen leveren, dank zij het omkoopen van overheidspersonen aldaar. Waarom heeft men hem toen toegelaten hier het leven van onze zeelieden nog in gevaar te brengen door een schandelijken handel op rood Spanje te drijven? Wanneer deze invloed niet bestond, hoe is het dan mogelijk geweest dat Zwanenberg, nadat hij als directeur van de Varkenscentrale zich zelf op schandelijke wijze bevoordeeld had, toch nog door den Minister gehandhaafd werd en later zelfs nog geridderd. Wanneer deze invloed niet bestond, hoe is het dan mogelijk geweest, dat de broer van den zelfden Zwanenberg, die zich op gruwelijke wijze aan minderjarige meisjes had vergrepen, die bij hem in de fabriek werkten, de bescherming genoot van den burgemeester van Oss en dat verdere onderzoekingen naar de gedragingen van al deze personen onmogelijk werden gemaakt door samenwerking van Burgemeester, Procureur Generaal en Minister? Wanneer een dergelijke beïnvloeding niet had bestaan, hoe zou het dan Mannheimer mogelijk zijn geweest, zijn uitbuiting van het Nederlandsche volk te verwezenlijken, het Nederlandsche volk honderden millioenen uit de zakken te kloppen en toch nog, tegen den wil van den toenmaligen Minister van Justitie in, zijn naturalisatie te verwezenlijken en gedaan te krijgen, dat de brochures, die tegen hem verschenen, in beslag werden genomen? Hoe is het hem mogelijk geweest de hand te leggen op onze grootste bank en later de onder de contrôle van den Staat werkende Nederlandsche Bank, te gebruiken om zijn slechte credieten onder te brengen? Hoe zou het anders mogelijk

geweest zijn, dat de internationale boef Holzmann slechts na de grootste moeite kon worden uitgewezen, omdat hij den steun genoot van zeer hooge instanties. Hoe is het mogelijk geweest, dat Wrezinsky de Amsterdamsche Bank oplichtte en de Joodsche directeur dier bank, Van Nierop, hem niet aanklaagde, maar hem nog beschermde? Hoe is het mogelijk geweest, dat de uit Duitschland komende Joden na 1933 in Nederland tot ongeveer 35.000 man werden toegelaten, alhoewel hier ongelooflijke werkloosheid heerschte, dat zij onmiddellijk tot de geleerde beroepen, ja, tot de hoogleeraarstoelen werden toegelaten, dat zij het hoogste woord voerden, dat de Nederlanders uit de bedrijven werden gezet en uit de orkesten, om voor deze Joden plaats te maken, dat zij tegen de nationale herleving een vereeniging als Eenheid door Democratie wisten te organiseeren en de Nederlanders voor hun wagen wisten te spannen, dat het hun toegelaten werd hun ophitsing tegen Duitschland hier openlijk te bedrijven? Is dat alles ooit aan iemand anders mogelijk geweest in zoo'n omvang en onder zoo klaarblijkelijke steun van de overheid? Het was er na aan toe, dat het Nederlandsche volk geheel aan de Joden was overgeleverd, omdat het door zijn leidende persoonlijkheden aan hen werd uitgeleverd. Gedeeltelijk beïnvloed door de propaganda, gedeeltelijk geïmponeerd door het machtsvertoon en geïntimideerd door den bijval, die de Joden zich bij de heerschende kringen in Nederland wisten te verzekeren, waagden duizenden er zich niet aan het verzet, dat in hen opwelde, te uiten. Slechts de Nationaal-Socialistische Beweging nam tegenover het Jodenvraagstuk een standpunt in. Aarzelend in het begin, maar uitgesproken daarna.

Toen Mussert, eind 1931, zijn Beweging stichtte, heeft hij het Jodenvraagstuk niet verder aangeraakt, dan met het oog op de vrijheid van het Nederlandsche volk noodzakelijk was. Hij keerde zich alleen tegen het Jodendom, dat van internationale connecties gebruik wilde maken om onder den schijn van tot 'n bepaald volk te behooren, in werkelijkheid zijn eigen overheerschingsdoeleinden na te streven. Het is opmerkelijk, dat ook dit reeds voldoende was om de Joden tegen de Beweging in het harnas te brengen. Verwonderlijk is dit achteraf niet,

omdat immers een scheiding tusschen internationale en andere Joden niet mogelijk is. Internationaal zijn zij allemaal. Dit moest de ervaring leeren en zij heeft het geleerd. Want naar mate de N.S.B. hare grondgedachte, alle verschijnselen van uit het standpunt van het heil van het Nederlandsche volk te beschouwen, systematisch ging uitwerken, toonde een steeds toenemend aantal Joden, door een systematische en niets ontziende bestrijding, steeds duidelijker, dat het Nederlandsche volk voor hen op zich zelf geen waarde had, maar dat zij het alleen beschouwden als een lichaam, waarop de Joden konden parasiteeren. Het spreekt vanzelf, dat de N.S.B. voortdurend met dit Joodsche belang in conflict moest komen, omdat zij nu eenmaal voor het Nederlandsche belang opkwam en telkens weer bleek, dat al deze, zich als Nederlanders voordoende, Joden steeds vóór het Joodsche en tegen het Nederlandsche belang opkwamen. Verzette zich de N.S.B. tegen de Joodsche oplichters als Barmat, Mannheimer, Wrezinsky, Daniël Wolff, dan vond men altijd de Joden tegenover zich. Hetzij om de daden van deze schurken te vergoelijken, hetzij om er een onschuldige voorstelling van te geven, hetzij om de aandacht af te leiden. Verzette de N.S.B. zich tegen den toevoer van duizenden, dikwijls misdadige, Joden uit Duitschland en tegen het vervangen van Nederlanders door Joodsche werkkrachten, verzette zij zich tegen de inbeslagneming van een deel van den Wieringer polder door Joodsche emigranten, steeds werd het voorgesteld alsof zij niet voor het Nederlandsche volk vocht, maar tegen de Joden.

Wij hebben door de bittere ervaring geleerd, dat inderdaad de Jood slechts dàn met U tevreden is, wanneer gij hem toestaat, op uw eigen volk te parasiteeren, het te misbruiken en het uit te zuigen; hierdoor ontstonden slechts twee mogelijkheden, ofwel de Jood uit het volksleven te bannen, ofwel door hem te worden overheerscht. De Nederlandsche nationaalsocialist heeft de maatregelen die ons voorgeslacht tegen de Joden heeft genomen, leeren zien als een volstrekte noodzakelijkheid.

En ook hier heeft de Leider der N.S.B., toen hij dit verschijnsel in zijn vollen omvang had ingezien, gedragen door den opbouwenden geest, die hem steeds kenmerkt, de juiste oplossing

gevonden. In de eerste plaats omdat hij heeft ingezien, dat de Joden ons niet vreemd zijn door het verschil in godsdienst, maar omdat zij van nature de tegenstelling vormen van ons ras. In de tweede plaats doordat hij de juiste oplossing voor het Jodenvraagstuk heeft voorgesteld. Wij hebben het gezien, noch de afzondering van de Joden binnen het eigen volk, noch de verdrijving van de Joden uit bepaalde landen, heeft in den loop der eeuwen een oplossing van het vraagstuk gebracht. Men moet de Joden een eigen land geven, en hen daar gelegenheid geven zich in te richten. Dit land moet groot genoeg zijn om alle Joden een levenskans te geven en moet jong genoeg zijn om hen te verplichten zich met den grond te binden. Vandaar dat de Leider voorstelde, dat Fransch-, Engelsch- en Nederlandsch Guyana aan de Joden zou worden afgestaan. Maar dat dan ook de Joden daar naar toe zouden gaan uit de geheele wereld. Dit was een edel voorstel. Nederlandsch Guyana is een land, waar de Joden in vorige eeuwen vrijwillig naar toe getrokken zijn. Zuid-Amerika is een werelddeel met een groote toekomst. Men herinnert zich echter nog op welke wijze de Leider om dit voorstel is gesmaad geworden, hoe hij door de Joden en hun knechten in het parlement, in publieke vergaderingen, in de pers hierom is besmeurd. De Joden willen namelijk heelemaal niet weg van de volkeren, waarop zij parasiteeren. Zij voelen zich werkelijk ongelukkig wanneer men hen op zichzelf wil stellen, want zij hebben het gevoel, dat, wanneer zij zich niet aan de krachten van anderen kunnen voeden, zij dan ten ondergaan.

Ondertusschen is sindsdien, doordat Europa, dank zij de overwinningen van Duitschland, onder nationaal-socialistische leiding is gekomen, veel ten goede veranderd. Duitschland is zich zijn taak van ordenaar van Europa bewust geworden. Het Joodsche vraagstuk zal voor geheel Europa van Berlijn uit worden opgelost. Een oplossing die zal liggen in de richting, die ook de Leider heeft voorgestaan. De Joden zullen in één gebied te zamen worden gebracht. Alleen is wel gebleken, dat het noodig zal zijn, wanneer men niet wil, dat zij andere werelddeelen tegen Europa ophitsen, dat dit gebied onder nationaal-socialistische contrôle blijft. Wanneer er een oplossing van het Jodenvraagstuk mogelijk is, dan is het deze. Hoe eerder zij

verwezenlijkt wordt hoe beter het voor alle partijen zal zijn. Het spreekt echter vanzelf dat, zoo lang de Joden nog niet verwijderd zijn, het noodig is, waar zij zich als doodsvijanden van het Germanendom en het nationaal-socialisme hebben gedragen, voorzorgsmaatregelen tegen hen te treffen, ook in de bezette gebieden. Of deze voorzorgsmaatregelen voldoende zijn, moet nog blijken. Zoo lang de Joden nog voortgaan zich met de zaken van het Nederlandsche volk te bemoeien, zoolang zij niet begrijpen dat zij uit zich zelf moeten terug treden, dat zij niet moeten wachten tot zij ergens worden teruggeworpen om te verdwijnen, zoolang zij nog naar gaten en mazen zoeken, om toch hun invloed op het Nederlandsche volk verder te doen duren, zoolang zij niet inzien, dat het noodig is, dat zij in bescheiden afgeslotenheid zich voorbereiden op hun tocht naar hun toekomstig gebied, zullen deze voorzorgsmaatregelen moeten vermeerderd worden. In het bijzonder zal er voor gewaakt moeten worden, dat zij niet zich op het laatste oogenblik nog zoo veel mogelijk zullen vermengen met Nederlanders, om zich daardoor voor de toekomstige maatregelen, die tegen hen noodig zullen zijn, te beveiligen. Elk huwelijk, elke omgang met Nederlandsche meisjes en vrouwen, moet den Joden worden verboden. Wij zijn in het gelukkige geval, dat het aantal kwart-Joden in Nederland gering is. Het is een Nederlandsch belang, dat er voor gezorgd wordt, dat, wanneer straks Joden, drie-kwart-Joden en half-Joden uit Nederland verdwijnen, het aantal kwart-Joden niet is toegenomen. Dit zou ook tegen hen vèrstrekkende maatregelen noodig maken.

Dat het oogenblik, waarop het Joodsche vraagstuk in Nederland definitief zal zijn opgelost, spoedig kome!

VAN GENECHTEN